

..נכנסתי למרתף כילר בן 6, ויצאתי ממנו

כגבר בן 10... מעולם לא היתה לי ילרות!

שבח וייס:

אני
הי

בצל אסונות

הח"כ החדש למרות שהפרופסור וייס (בתצלום: עם אשתו אסתר) השקיע שנים רבות כדי להגיע לכהונה הנכספת, אין הוא מאושר בה כיום. "המצב כל כך מסובך היום", הוא מסביר, "ואני מקווה שלא אתחרט על שאיפתי."

פולין ב-1938 עם הסבא שלו, שאותו הוא מגדיר כאדם מלומד ובעי שאר-רוח, שהשפיע על מישפחתו

איטליה נדדנו במיסגרו עליוות-הנוער ל מילאנו, נזכר שבח וייס, "כי הילדים קיבלו מדים של צופני איטלקים ונהגנו ללכת בלילות"

בארץ שבח וייס הגי ארצה ב-1947 נשלח להדסים. בתמונה: וייס (מימין) עם חברו הטוב ביותר, ק בה, שנהרג במיבצע קדש, ב-1956

של שני הילדים. "כמעט את כ זמננו העברנו בקריאה" נזכר שב וייס, "היתה זו הדרך הטובה ה יותר לברוח מן המציאות." ה (המשך בעמוד 28)

מפני הגרמנים. ימים אחדים לא-חר שמלאו לי שש שנים מצאנו מקום-מיסתר בכפל קיר שבקירו הצפוני של מחסן ביתנו, שם שהי-נו שישה חודשים. אחר-כך עברנו להתגורר במרתף אפל בבניין גן-הילדים שעליד בית לסוטובה. חברתה האוקראינית של אמי. אשה

נים, אוקריינים ויהודים. אבא היה סוחר אמיד ומלומד, בעל צימאון גדול לאגירת ידע ולשי-מירת קשר עם העולם החיצון ה-מרוחק. בביתנו היתה ספריית-ענק, משופעת בסיפרי-לימוד, רוי-מנים היסטוריים ואנציקלופדיות. היתה לנו המכונית הראשונה ב-

אשתו ובנו נעם בביתם שעל הכרמל. בתו יפעת היא חיילת ומשרתת בצה"ל. מימין: הצלום של אסתר, שהתפרסם בשער גיליון של שבועון צה"ל, "במחנה". "התמונה לא איכזבה", אומר שבח וייס.

זו הסתירה אותנו מפני הנאצים במשך כשלוש שנים, שבהן סיכ-נה את חייה וחיי מישפחתה. כל יום דאגה לנו לאספקת מזון, ש-כללה מיספר מצומצם של פרוסות לחם ומים.

במרתף דחוס זה, כשמעליו, ב-גן, רועשים בשימחה ילדי הפול-נים, ואילו הוא כלוא מתחת, כי-חיה בכלוב, עוצבה השקפת-עול-מו של שבח וייס. הוא נכנס לשם כילד בן שש, ויצא כאיש בן תשע. מלבד מישפחתו הסתתרו במרתף גם דודתו, בעלה ובנם, שהיה ב-גילו של שבח. אחד הדברים הרא-שונים שהעביר אביו של שבח למרתף היה המוני הספרים שלו, שתפסו חלק נכבד משיטחו של המרתף הקטן. במשך הזמן הם היוו מקור לעניין בלתי-פוסק ו-מעין בית-ספר ללימודם העצמי

עירה, הרדיו הראשון, תמיד היי-נו צעד אחד קדימה מבחינת הת-פתחות. הכל הודות לאבא. ש-היה משוגע לעניין.

"חיה בכלוב"

ב בירור רב אני גם זר "ב: את המורה לנגינה, ה-שנאו עלינו, שהיה מבקר בביתנו כל שבוע. ומלמד אותנו לנגן על כינור. היה גם רב, שלימד אותנו תורה בבית. תקופת השואה מצאה אותנו שלווים ובמצב כלכלי מצויין. לא תיארנו שיום יגיע ו-הדברים יישתנו והיו בעלי אופי אחר. כיהודים רבים באותה תקופה, היה עלינו למצוא מקום-מיסתר

התאהבתי בתמונה בעיתון! "האשה בחיי", כך מכנה שבח וייס את אשתו אסתר. בתמונה משמאל: וייס,

אחת מתכונותיו הבולטות ביותר - העקשנות. כשמאזינים לשבח וייס, המגולל את סיפור חייו, ניתן להבין מהיכן שאב את הכוח לדבוק במטרותיו מבלי להתפשר, שכן הוא התעקש על הדבר החשוב לו ביותר - על חייו.

שבח וייס, או שבק, כפי שכור-נה בצעירותו, נולד בשנת 1935 למישפחה יהודית מהעירה הפול-נית בוריסלב, שמנתה מלבדו ארי-בע נפשות: האם גניה, האב מאיר, אחיו הבכור אהרון ואחותו מילה. "אני מתחיל לזכור דברים בע-רך מגיל שלוש", מחייך שבח וייס ומקמט מצחו בנסיון להתרכז, "חלקי אירועים, זיכרונות עמו-מים בלבד, שכן הייתי אז עדיין תינוק, זכור לי היטב בית-עץ גדול בעירה שתושביה היו פול-

שבח וייס הוא אדם שהחיים הרימו בפניו קשיים, שלא כל אחד יכול לעמוד בהם. מעור-לם לא זכה להיות ילד. מגיל שש חי בצל השואה ורדיפות היהודים.

בתקופה מאוחרת יותר, כש-חשב שהנה הגיע אל המנוחה ואל הנחלה, זינע את חייו אסון נורא, שהותיר אותו עם נכות תמידית ברגלו. "כל חיי אני חי בצלים של אסור-נות", מעיד הח"כ החדש, הפרור-פסור שבח וייס, על עצמו. אל תפקידו החדש כתבר-הכנסת העשירית הגיע לאחר שנים רבות ומאבקים לא מעטים. כאופוזיציר נר מובהק נאבק במתחרים רבים. בניגוד לו, התקדמו מתחריו במהירות בסולם הפוליטי, בעוד הוא גשאר מאחור, כל זאת בשל